

Det, der bestaar

Bor Guds Ord bestaar evindelig.
(Eph. 40, 8.)

Daabens Sakr.ment.

V. Hæderikabet og Konfirmationen.

Sånt vi, som sagt, i vor lutherske Kirke ikke agter Konfirmationen for noget Sakrament, saa mener vi alligevel, at vi bor tage den med i Betragtning her i Forbindelse med Daaben. Den staar nemlig i en vis Forbindelse med Barne daaben.

Men der er noget andet, som staar i noje Forbindelse med Barne daaben, og som gaar forud for Konfirmationen, nemlig Hæderikabet. Det vil vi stætte Opmaerk ommed først.

Njøle Kirkehistoriens Vidnes børs kendte man ikke til Hædere forend i Forbindelse med Børns Daab; senere brugte man ogsaa Hædere ved voksne Menneskers Daab, saa ligesom det, for det tilfølde, at den, der forberedes til Daab, skulde blive ing og ikke selv kunne være paa Spørgsmålene om Forbøgle og Tro. Men som Regel behoer den voksne Daabskandidat da ikke Hædere hoerken for at være paa Spørgsmålene eller som Daabsvoldner.

Men ved Børns Daab vil det altid være nødvendigt at have Hædere baade som Daabsvoldner, for at være og særlig for det tilfølde, at Barnets Forældre dor, for Barnet kommer til Stelsalder, Hædere da kan bare Omsorg for, at Barnet bliver oplært i den kristelige Børnelærdom.

Det er en stor Formaning, der efter vor danske Daabstrital hører til Hædere, at de skal være Bidner til, at Barnet er dobbt i Hæders, Sønnes og den Hellige Andes Naavn, og at de, som sagt, i tilfølde af Forældrenes Daab, skal have Omsorg for, at det Barn, hvis Hædere de er, bliver oplært i den kristelige Børnelærdom.

Dit Ord rammer Sagen godt, og de følgende Ord om Hensigten med, at Barnet skal oplyses i den kristelige Børnelærdom — „for at det, naar det vokser op, maa blive ved Kristus, ligesom det nu ved Daaben er indpodet i ham“ — er ogsaa rammede og gode.

Det er, hvad vi før har sagt, at Daaben er fra Menneskets Side set en Befæstelseshandling, og at det deraf er meningssloft for Forældre at bringe deres Barn til Daab, hvis Hensigten dermed ikke er, at det skal tilhøre Herren og hans Menighed fra Barndommen af og bestændig.

Men her mangler efter voit Skøn noget i denne Formaning el ler tilstede til Hædere.

Efter vor Overbevisning burde Formaningen paa første Haand rettes til Forældrene, og paa anden Haand til Hædere. Det siges ogsaa indirekte i de Ord „om saa ster, at Forældrene dor, forend det kommer til Stelsalder“. Men det er ikke nok. Det burde ved hør Barne daab, særlig her i Kirken, ud tales klart og tyldigt, at Forældrene ved at lade deres Barn dobbt, vaatager sig Forpligtelse til at drage Omsorg for, at det bliver oplært i den kristelige Børnelærdom.

Vi har set en engelsk luthersk Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil have Omsorg derfor, og de lover det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Og mon det var overflødig her i Kirken, om Formaningen i den Retning lød ikke blot til Forældrene, men desuden ogsaa til den Menighed, i hvilken Barnet ved Daaben optages?

Nu er vi naturligt paa Vej til nærmere at betragte Konfirmationen.

Den katolske og den episkopale Kirke ser nærmest Konfirmationen i Forbindelse med Skriftsteder som Ap. G. 8, 12—19, hvor der fortelles, at Diakonen Philip havde forbundt Evangeliet og højt flere i Samaria, og siden kom Apostlen Peter og Johannes og lagde Hæderne paa de dobbte, og de fuldte den Helligaand, — og Ap. G. 19, 1

6, hvor Lukas meddeler, at Paulus dobbt nogle, der for var dobbt med Johannes's Daab, og siden lagde han Hæderne paa dem, og de fuldte den Helligaand. Deraf stammer ogsaa den Andfusle, at fun Vi stoffen kan konfirmeres.

Protestanterne nøgter at gaa ind paa denne Andfusle. Det kan jo heller ikke paavise hvorten, at den Orden — jo sit Daab og siden Aandsmeddelelse ved Haandspaalleggelse — fulgtes overalt i Apostelkirken (i Cornelius's Hus) saldt Aanden jo paa dem, der hørte Ordet forud for Daaben Ap. G. 10, 14—18), eller at Aandsmeddelelsen i samme Forstand følger Katolikernes og Episkopalerne Konfirmation.

Med Undtagelse af Episkopalerne har de Reformerte helt givet Afslad paa Konfirmationen.

Ogsaa den lutherske Kirke, baade i Tyskland og i Skandinavien,

lod Konfirmationen fare, særlig fordi man ikke kunde fastsætte den i katolsk Land som et Sakrament.

Det er Spøger og Pietismen Konfirmations Genindførelse i den lutherske Kirke skyldes. Synet for Høvdendigheden af levende, personlig Kristendom talde Bekendelsen frem.

Konfirmationen, væsentlig som vi har arvet den og bruger den, blev indført i Danmark 1736 under Kong Christian den Sjette.

Men modens man i den katolske Kirke konfirmerer Børn saa idlig som i 7 Aars Alderen og lagt Vægten paa, hvad man kaldte Aandsmeddelelse ved Haandspaalleggelse, lagde man i den lutherske Kirke Vægten paa Optagelsen i den kristelige Børnelærdom, Oprettelse som en Modenhedsprøve og en personlig Aflaggelse af samme Bekendelse, som Konfirmanderne i

ud over Verden.

Ap. Ger. falder i tre Hovedafsnit:

1. Kirvens Grundlæggelse i blandt Hædere. (Ap. 1—)

2. Kirvens Grundlæggelse i blandt Samaritanerne og Prostotitterne (Ap. 8—12).

3. Kirvens Grundlæggelse i Høvdingeordenen. (Ap. 18—28.)

Ethvert af de store Hovedafsnit falder igen i mindre Afsnit. I al Korthed gives her videre følgende Vink:

1. Hovedafsnittet Ap. 1—7 kan sumeres op saaledes: Missionsformanden Jesus Kristus indtager Kærestipladen og Lederpladen ved Faderens høje Haand, og straks udgiver han sit Missionsprogram (Ap. 8). Og Disciplene valger en anden i Judas' Plads. (Ap. 1.)

Vinfunderet, Peters Vinpredication og Vinsemnen (Ap. 2.)

Ten lammes Hæbrederne og Peters anden Tale til sit Folc (Ap. 3.)

Disciplene føres for Raadet, Peters troede Tale, og det første fælles Bonemøde. (Ap. 4.)

Ananias's og Saffras's pludselige Død, jordi de løs for Herren.

Disciplene sættes i Fængsel, men Herrens Engel udfriar dem, og Peters fjerde Tale. (Ap. 5.)

De højt Fængselsværtene vælges, deriblandt Stefanus, om hvem det hedder: Han var fuld af Tro og Kraft, Raad og den Helligaand.

Men han de havde, for de kom til ham.

Hæboldene er anderledes hos os.

Hør den saa jaar væs behøves,

at Presten ogsaa meddeler skundstab

går jo i Retning af at slabe Hæder til Djævelen og alt, hvad der er

af ham, og stærkhed til Jesus

og alt, hvad der er af ham, saa

Presten ogsaa her har Lejlighed til at forberede de unge til Virke

liggelse af Forbøgle og Tro,

og det bliver Konfirmation, Be

frætelse af Sanktundet med baade

Gud og Menigheden.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Og mon det var overflødig her

i Kirken, om Formaningen i den

Retning lød ikke blot til Forældrene,

men desuden ogsaa til den

Menighed, i hvilken Barnet ved

Daaben optages?

Nu er vi naturligt paa Vej

til nærmere at betragte Konfirmationen.

Den katolske og den episkopale

Kirke ser nærmest Konfirmationen

i Forbindelse med Skriftsteder som

Ap. G. 8, 12—19, hvor der fortelles,

at Diakonen Philip havde

forbundt Evangeliet og højt flere

i Samaria, og siden kom Apostlen

Peter og Johannes og lagde Hæderne

paa de dobbte, og de fuldte den

Helligaand, — og Ap. G. 19, 1

men, Presten, Kongen, Presten og

Menighedens Hæben og Bøn-

af Guds evige Rige første Vinse-

ter i Møde.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.

Det er en engelsk luthersk

Daabstrital, efter hvilket Forældrene direkte spørges, om de vil

have Omsorg derfor, og de lover

det ved at svare „ja“ eller „nej vil“ paa Spørgsmålet.